

INGEZONDEN.

MONOGRAPHIEËN VAN HET RIJKSINSTITUUT VOOR PHARMACOTHERAPEUTISCH ONDERZOEK.

Toen het bestuur van het Rijks-Instituut voor pharmaco-therapeutisch onderzoek in 1921 zijn voornemen te kennen gaf, van tijd tot tijd samenvattende kritische literatuuroverzichten over bepaalde geneesmiddelen te laten bewerken, mocht het omtrent de keuze dezer monographieën de voorlichting ontvangen van verschillende, niet tot het bestuur behorende personen.

De groote belangstelling, die de 7 tot nog toe verschenen monographieën hebben ondervonden, deed het bestuur besluiten met de bewerking door te gaan. Gaarne zal het hiervoor weder inlichtingen ontvangen omtrent onderwerpen, waarvan een monographische bewerking gewenscht wordt.

*Namens het bestuur van het Rijks-Instituut
voor Pharmaco-therapeutisch onderzoek.*

Leiden,
September 1924.

L. VAN ITALLIE, *voorzitter.*
A. J. STEENHAUER, *secretaris.*

HET RAPPORT STURKOP EN DE GENEESKUNDIGE RECHTSPRAAK.

Ik wil den lezer een voortgezette pennestrijd besparen. Hij zal door vergelijking van ons beider opstellen zelf kunnen nagaan, in hoeverre OIDTMANN er in is geslaagd, mijn bezwaren te weerleggen.

Op één punt slechts mag ik niet zwijgen, daar waar hij (midden op bldz. 1306) mij „een zóó ernstigen lapsus calami” toedicht, dat hij het niet noodig acht daarop nader in te gaan, n.l. mijn „beschuldiging, dat de meerderheid der commissie, afgezien van de volstrekt geheime of vertrouwelijk verstrekte gegevens bewust aan dr. STURKOP mededeelingen zou hebben onthouden, op wier mededeeling deze aanspraak zou hebben kunnen maken”.

Gelijk in mijn opstel (bldz. 985) te lezen staat, ontleende ik deze beschuldiging aan een schriftelijke mededeeling van dr. STURKOP. Deze bevestigt mij thans andermal:

„1°. Dat een groot deel der getuigen, medici zoowel als niet-medici, buiten mijn tegenwoordigheid door de commissie zijn gehoord en dat van de door hen afgelegde verklaringen mij geen voorlezing of mededeeling is gedaan;

2°. dat door de commissie over talrijke klachten correspondentie is gevoerd, van welke correspondentie mij geen inzage is verstrekt of voorlezing gedaan”.

Overigens ligt een bevestiging opgesloten ook in de woorden zelf, waarin OIDTMANN mijn „beschuldiging” formuleert. Immers valt daaruit te lezen, dat de commissie bij het vormen van haar oordeel gebruik heeft gemaakt van „volstrekt geheime en van vertrouwelijk verstrekte gegevens”, welke aan dr. STURKOP onbekend zijn gebleven. Maar juist dit was het, waartegen ik ben opgekomen. Juist dit is een dier kapitale fouten, die niet zouden zijn begaan, wanneer een juridisch denkend mensch deel had uitgemaakt van de commissie.

Amsterdam, 8 September 1924.

H. BURGER.

DE COMMISSIE-STURKOP.

Met bijzondere belangstelling nam ik kennis van wat geschreven werd over het werk dezer commissie. Ik heb indertijd in dit *Tijdschrift* (14 Juni 1913) eens iets geschreven over de gevaren onzer intercollegiale rechtspraak en hoewel nu de taak der commissie niet was rechtspraak in den strengen zin van dit woord, was er toch genoeg overeenkomst daarmee om hier dezelfde gevaren te duchten. Ik schreef toen